

\*  
\* \*

Օտար, ամայի՛ ճամբէքի վերայ  
Իմ քարաւանս մեղմ կը զողանջէ.—  
Կանգնիր, քարաւանս, ինձի կը թւայ,  
Թէ հայրենիքէս ինձ մարդ կը կանչէ:

Բայց լճու է շուրջս, ու շշուկ չը կայ  
Այս անապատում, ծով-անապատում.  
Ա՛խ, հայրենիքս ինձ խորթ է հիմա,  
Ու քնքուշ սէրս ուրիշի գրկում:

Կնոջ համբոյրին էլ չեմ հաւատում.  
Շուտ է մոռանում նա վառ արցունքներ.  
Շարժուիր, քարաւանս, ինձ ճվ է կանչում.—  
Գիտցիր, լուսնի տակ չը կայ ուխտ ու սէր...

Գնա՛, քարաւանս, ինձ հետդ քաշ տար  
Օտար, ամայի ճամբէքի վերայ,  
Ուրտեղ կը յոգնիս, գլուխս դիր վար,—  
Ժեռ քարերի մէջ, փշերի վերայ...

ԱԻ. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ